

Düşünüyorum Hastayım

– MESUT ÇİFTÇİ · 11 Mart 2010

Derin derin düşündüm bugün. Hasta olduğum zamanlarda böyle düşünürüm, hani dut yemiş bülbül gibi derler ya hani. Kendimi, çevremdekileri, dünyayı ve evreni düşünürüm. Bir nevi hayata verilmiş molalar gibi olur. Acınacak kadar küçük bulurum yaşantımı. Dünya gezegeninin kabuğunda yaşayan minik canlılar olarak görürüm insanları. Halbuki ne kadar büyütürüz gözümüzde kendimizi. Başımıza gelen olaylar dünyanın sonuymuş gibi gelir çoğu zaman bize. Sanki tüm evren yalnızca kendimiz için yaratılmış yanılsamasına kaptırırız kendimizi. Özellikle ben bu yanılsamanın kollarına çok düşerim.

Dünya gezegeninin kabuğunda yaşayan organizmalar. Buzdolabına koymadığım için çürüyen elmanın üzerindeki mikro organizmalar gibi belki de. Halbuki ne kadar çok şey yaşarız. Ne kadar çok duygu hükümdarlığını sürer ruhumuzda ve bedenimizde. Tüm bunları görmek için durup düşünmek gerekli belki de veyahut benim gibi hasta olmak.

Bedenim de hastalık baş gösterdiğinde ilaçlara saldırırım hemen. Ruhum da hastalık baş gösterdiğinde ise şiirlere ve müziğe. Ailem çok fazla ilaç kullandığımı söyler her zaman. Haklılardır da. Pek narin, pek tatlıdır canım, ağrıya sızıya gelemem. Hz. Mevlana ; " Düşünen insanın beden kuvveti fazla olmaz" der. Yani derin düşünceler içerisinde olan ve düşünsel dünyası kuvvetli olan insanın bedeni kuvveti aynı nispette olmaz. Bu çok doğru bir tespit bence. Düşünceyle pek işi olmayan pek çok tanıdığım bedenlen gücü kuvveti yerindedir. Ama kendisini düşünceye vermiş çoğu tanıdığım bedenlen pek güçlü sayılmaz. Bense ortalarda bir yerlerde oldum her zaman. Ne düşünsel dünyam yeterince güçlü ne de bedenlen yeterince güçlü oldum. Pekte şikayetçi değilim elbette bu durumdan. Aslında ömrüm boyunca pek az şeyden şikayetçi oldum diyebilirim. Bu ayrı bir konu elbette, belki başka bir yazımda bahsederim.

Hasta olduğum zamanlarda (bedenen) tüm algılarım yavaşlar, bedenim ağırlaşır ve zihnimin kollarına bırakırım ruhumu. Ne televizyon, ne radyo ne de müziğe ihtiyaç duyarım böyle zamanlarda. Sessizliğin içerisinde ve çoğu zaman hayal dünyasında dolaşırım. Bugünde öyle oldu. Savaşlar, çatışmalar, dehşet, yoksulluk ve sefalet içerisindeki insanları düşündüm. Elbette televizyonlardan gördüğüm kadarıyla. Elbette ki gerçeğini Allah yaşatmasın. Öleceğimizi ve acizliğimizi bildiğimiz halde dünya için, isteklerimiz için ölümüne mücadele ediyoruz. Elbette ki mücadelesiz bir yaşam düşünülemez. Ben çalışmanın ve mücadelenin olmadığı bir dünyayı asla tasvip etmem. İnsan bence her zaman çalışmaları, bir takım kurallara riayet etmeli ve mücadele etmelidir. Aksi taktir de amaçsız ve kuralsız bir yaşam içerisinde kendisini kaosa teslim eder. Anlatmak istediğim bunun dışında. Yani günün birinde öleceğimizi biliyoruz ve çaresizliğimizi de ama sanki tüm bunları bilmiyormuşçasına hırslımıza yenik düşünürüz. Bu acınası bir durum aslında. Daha da ötesinde hastalıklı bir durum bence.

İnsanız ve elbette ki hata yaparız. Mühim olan hata yapmak değil, hatalarımızdan ders almasını

bilmektir. Şunu hepimiz biliriz ki; insanı hayvandan ayıran en büyük özellik insanın düşünmesidir. O halde hayvanı insandan ayıran en büyük özellik nedir? Elbetteki düşünmemesi. Demek ki bir insan ne kadar az düşünüyorsa insanlıktan da o nispette uzaklaşıyor. Elbette burada birilerine hakaret ediyor değilim. Yalnızca mantığımı çalıştırıyorum. Hayvanlar için tüm yaşam bir gündür. Hayvanların dünü ve yarını yoktur. Oysa biz insanların dünü mevcuttur ve düşlediğimiz yarınımız. Herhangi bir hayvan günü kurtarma çabasıdadır ve uyandığı her gün onun için aynı gündür. Her gün aynı yaşam kavgasının içerisinde. Ama aynı durum biz insanlar için değişir. Bizlerin dünü vardır ve bugün ile yarınımız dünümüze göre şekillenir çoğu zaman. Ayrıca hayvanlar öleceklerini bilmemektedirler. Oysa biz insanlar bunu bilir ve bununla yaşarız. Etrafımızda insanlar doğar ve insanlar doğar. Bizler ise bu rahatsız edici bilgiyi her zaman derinlere iteriz. Çünkü ölüm bilinmezliği bizi rahatsız eder. Nadir anlar da kendi ölümünü düşünür insan. Örneğin hasta olduğunda, benim gibi yani.

Ölümün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok elbette. Ama inancım gereği bana anlatılanlara inanıyorum. Bence her insanın ölüm tecrübesi kendisine has olmalı diye tahmin ediyorum. Fakat dediğim gibi hiçbir fikrim yok. Ben ondan önce ve ondan sonrasını düşünüyorum. Dünya gezegeninin kabuğunda yaşayan ve her an ölümlle burun buruna olan insanın büyülenmesi çok tuhaf geliyor bana. Daha ziyade çok komik. Küçük dünyalarını büyüten canlılarız bizler. Belki de dünya için yaratılmadığımızdan olsa gerek; sonsuzluğu düşünüyor ve sonsuzluğu hayal ediyoruz.